

HỒI THỨ HAI MƯƠI BA

TÌNH THÙ NGANG TRÁI

Hôm sau, Lâm Viết Hùng từ giả ra đi. Bạch Kết Cung chủ đích thân đưa chàng ra khỏi Huyền Môn Cung. Hai bên đường có đủ môn nhân đứng sắp hàng ngay thẳng, tiễn đưa chàng rất trịnh trọng.

Chuyến đi Huyền Môn Cung đã tạo cho chàng một tuyệt thế võ công và chàng được chứng kiến một nếp sống lương thiện khiến chàng không bao giờ quên được.

Bạch Kết Cung chủ nói :

- Sư đệ ! Việc ân oán giang hồ, sư đệ có cần đến ta giúp chăng ?

Lâm Viết Hùng đáp :

- Như thế đã đủ lắm rồi.

Chàng không muốn sư tỷ chàng rời bỏ một quan niệm từ thiện hữu, để vì chàng mà dấn thân vào máu sắc.

Chàng bước ra khỏi con đường hẹp, Bạch Kết Cung chủ đưa chàng một viên thuốc màu đen và nói :

- Sư đệ hãy uống hoàn thuốc này đi !

- Thuốc gì vậy ?

- Hoàn Tâm Đơn.

Lâm Viết Hùng mỉm cười, nói :

- Tiểu đệ thấy không cần, vì tiểu đệ trước kia đã uống mười cây Hoạt Diệm Hương và tắm suối Hàn Băng. Không còn một chất độc nào có thể ngấm cào cơ thể được nữa. Thuốc Thanh Tâm Hoàn sư tỷ cho đệ uống trước kia nay không còn công hiệu nữa đâu.

Bạch Kết Cung chủ kinh ngạc :

- Thật thế sao ?

- Đúng vậy ! Sở dĩ tiểu đệ kính mến sư tỷ và tỏ lòng từ tâm đó cũng là lòng thành của tiểu đệ mà thôi.

Bạch Kết Cung chủ nói :

- Như vậy rất quý hoá. Ta chỉ sợ sư đệ ra giang hồ quá tàn bạo gây đau khổ cho vô lâm. Đem cái thỏa mãn của cá nhân mình đổi lấy những đau khổ của thiên hạ.

Lâm Viết Hùng khoác tay nói :

- Xin sư tỷ đừng lo, tiểu đệ nguyện làm tròn trọng trách trong phạm vi nhân đạo.

Bạch Kết Cung chủ tỏ vẻ lo lắng :

- Tên phản đồ Phan Thộ An là đứa gian manh, bản lãnh phi thường. Tiểu đệ còn nhỏ tuổi, chưa có bao nhiêu kinh nghiệm trong trường đời, hãy cẩn thận kẻo mang hại.

- Xin ghi lời sư tử.

- Nếu có việc cần giúp đỡ, sư đệ cứ trở về Huyền Môn Cung, ta sẽ lo liệu.

Lâm Viết Hùng thấy lòng lo lắng của Bạch Kết Cung chủ đối với chàng chẳng khác hai chị em ruột thịt. Tình cảm ấy khiến cho chàng ứa nước mắt vì sung sướng.

Chàng chấp tay nói với Bạch Kết :

- Xin đa tạ sư tử.

- Thôi, sư đệ hãy đi đi.

Chàng đưa tay giả biệt toàn thể môn nhân Huyền Môn Cung rồi lắc mình một cái như vệt khói mờ, loáng mắt đã mất dạng.

Chàng lẩm bẩm :

- Không ngờ Cửu Ma Thân Phiêu trước kia chàng chỉ thực hiện được một phần nào thì nay với công lực của chàng, chàng đã làm cho môn võ công đi đến trác tuyệt.

Thân mình chàng bấy giờ nhẹ bồng như mây khói. Chàng thoát đi như giông bão, với mắt người thường không còn thể nào trông chàng kịp nữa.

Lòng quá phấn khởi như người vừa qua một giấc mộng vàng, chàng đi chậm lại, lẩm bẩm :

- Ô ! Hiện nay ta quả thật đã chứa đựng trong người đến năm trăm năm công lực rồi sao ?

Chàng sung sướng quá, phát tay một cái dùng Nhiệt Dương Công đánh vào cây đại thụ bên mé rừng. Gió lộng ào ào, cát đá bốc lên.

Bùng !...

Cây đại thụ đổ xuống cháy đen từ thân cây đến cả cành lá.

Lâm Viết Hùng ngược mặt lên trời cười lớn một lúc, rồi lẩm bẩm :

- Ha ha, báo thù ! Báo thù ! Ta phải báo thù để trả ơn cho sư môn, để cho vong hồn song thân ta được an giấc ngàn thu.

Bỗng sau lưng chàng có tiếng nói :

- Thằng nhỏ ! Mà làm gì mà ghê gớm thế ?

Lâm Viết Hùng quay lại thì thấy anh chàng lùn Địa Vương Quyền đã đứng sau lưng chàng từ bao giờ !

Chàng hỏi :

- Đại ca ! Sao đại ca có mặt nơi đây ?

Địa Vương Quyền nói :

- Tao chờ mày muốn hột hơi. Mày vào trong Huyền Môn Cung có việc gì mà lâu quá vậy?

Lâm Viết Hùng không muốn nói cho Địa Vương Quyền biết những hoạt động của sư môn, nên nói tránh sang chuyện khác :

- A ! Tiểu đệ có gặp nàng Bạch Kết rồi. Nàng là sư tỷ của tiểu đệ đấy. Nhờ tám hoa đô của đại ca mà tiểu đệ mới đến nơi được.

Địa Vương Quyền hỏi :

- Mà có nói cho nàng biết là tao đang tức giận nàng không ?

- Có ! Sư tỷ tôi bảo Đại ca tức giận làm gì. Lúc nào muốn vào Huyền Môn Cung, sư tỷ tôi sẵn sàng tiếp đón.

Địa Vương Quyền cười lớn :

- Ý cha ! Mà khá đấy ! Tao không ngờ mà có tài thuyết phục giỏi như vậy. Thôi được, hôm nào tao sẽ đến thăm nàng, đến thăm người yêu của tao.

Lâm Viết Hùng khỏa tay :

- Nhưng sư tỷ tôi buộc một điều kiện.

Địa Vương Quyền há hốc mồm, hỏi lại :

- Điều kiện gì vậy ?

- Mỗi khi đến Huyền Môn Cung, sư tỷ tôi buộc đại ca phải uống Thanh Tâm Hoàn.

Địa Vương Quyền đánh mạnh vào lưng Lâm Viết Hùng một cái, đôi mày cau lại :

- Thằng nhỏ ! Mỗi khi đến gần nàng, nàng buộc ta phải uống Thanh Tâm Hoàn thì tao nhờ đến mà làm gì ? Mà có nói cho nàng biết tao giận nàng về cái chuyện cho uống thuốc đó không ?

- Có !

- Rồi nàng trả lời sao ?

- Nàng bảo đại ca đừng giận.

- Tại sao lại đừng giận ?

- Nàng giảng giải rằng đời sống con người vì tham vọng, vì ích kỷ mà đối xử với nhau không tốt. Cho nên nàng chẳng bao giờ giao thiệp với nhữn kẻ không “thanh tâm”

- Trời !

Mặt Địa Vương Quyền buồn hiu, khiến Lâm Viết Hùng cũng cảm thấy đau đớn vô cùng.

Chàng an ủi :

- Đại ca !

- Cái gì ?

- Đại ca đừng thất vọng. Sư tỷ tôi là một cô gái đầy từ tâm bác ái.

- Nhưng nàng không chịu yêu ta. Ta không thể vì lòng từ tâm bác ái ấy mà suốt đời ép mình trong đau khổ mãi. Nàng từ tâm bác ái ư ? Điều đó ta không cần ! Ta chỉ biết nàng đã gây đau khổ cho ta. Con người gây đau khổ cho kẻ khác không thể gọi là từ tâm bác ái được.

Lâm Viết Hùng thấy Địa Vương Quyền ngược mặt lên cười một hơi dài như trách móc hờn giận, chàng không nỡ để cho Địa Vương Quyền mang thất vọng, nên nói :

- Không ! Tiểu đệ đoán chắc một thời gian nào đó sư tỷ tôi sẽ đi tìm đại ca.

- Tìm ta ?

- Phải !

- Để cho ta uống Thanh Tâm Hoàn ư ?

- Không ! Tìm đại ca để làm cho đại ca bớt đau khổ.

- Ô ! Đời ta chỉ bớt đau khổ khi nàng đến với ta bằng tình yêu. Tình yêu ! Chỉ có tình yêu mới làm dịu đau khổ của lòng người.

Địa Vương Quyền nắm chặt vai Lâm Viết Hùng đặt tới đặt lui mấy cái, đôi mắt đỏ ngầu, miệng rít lên :

- Tình yêu ! Tình yêu ! Chỉ có tình yêu mà biết chưa ?

Lâm Viết Hùng “á” lên một tiếng, gỡ tay Địa Vương Quyền ra, nói :

- Tiểu đệ đâu phải nàng Bạch Kết mà đại ca giận dữ như vậy ?

- Nhưng mà là sư đệ của nàng.

- Ủ ! Thì sư đệ ! Nhưng đại ca bảo tôi phải làm sao ?

- Mà có bốn phận nói rõ tình yêu của tao, sự đau khổ của tao cho nàng biết chứ.

- Đã nói rồi !

- Nàng nói sao ?

- Sư tỷ tôi bảo đại ca đừng buồn giận nàng.

- Chuyện đó mà đã nói rồi ! Bây giờ tao hỏi mà, nếu tao vào Huyền Môn Cung, nàng có cho tao uống Thanh Tâm Hoàn nữa hay không ?

Lâm Viết Hùng suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Đây đại ca !

- Cái gì ?

- Tiểu đệ có một kế hoạch.

- Kế hoạch gì ?

- Tiểu đệ sẽ tìm biểu đại ca một thứ thuốc uống vào thì thuốc Thanh Tâm Hoàn sẽ vô hiệu.

Đôi mắt Địa Vương Quyền sáng lên :

- Ô ! thằng nhỏ, mà thông minh đấy ! Tại sao trong đầu tao u tối quá, lâu nay không nghĩ đến điều đó.

Dứt lời, Địa Vương Quyền ngửa mặt lên trời cười dài như khoái chí, bao nhiêu đau khổ như trút trọn vào không gian.

Cười đến ngáy người vẫn chưa thôi. Địa Vương Quyền nói với Lâm Viết Hùng :

- Tao sẽ tương kế tựu kế. Tao sẽ tìm thứ thuốc làm cho Thanh Tâm Hoàn vô hiệu. Nàng sẽ cho tao uống thuốc, nhưng tao sẽ không bị mất tình yêu khi gần nàng...ha....ha...

Lâm Viết Hùng hỏi :

- Nhưng đại ca tìm thuốc ở đâu?

- Thì mày vừa hứa với tao.

- Không ! Tiểu đệ chỉ hứa thôi. Hiện giờ thì chưa có.

- Thôi được ! Tao sẽ đi tận chân trời góc biển để tìm thuốc ấy. Mày biết cái nghề đào địa huyết của tao không đến nỗi tệ lắm chứ. Ngày đó...Cái ngày tao có thuốc rồi...ha ha... Nhưng mày cũng tìm hộ cho tao nữa.

- Tiểu đệ sẽ gắng hết sức nhưng có hay không thì chưa có biết chắc.

- Thằng nhỏ ! Mày định hứa ầu ả ! Tao đã làm ơn cho mày hai phen mà mày chưa trả lại tao lần nào.

- Thì tiểu đệ vào Huyền Môn Cung không phải để trả ơn cho đại ca sao ?

- Mày vào Huyền Môn Cung, nhưng chưa giúp tao được việc thì cũng như không. Vả lại lần trước trong Hổ Đầu sơn trang, tao giúp mày cứu con nhỏ đó, lâu sau tao cứu nạn sư phụ mày.

Lâm Viết Hùng trở mặt hỏi :

- Sao ? Đại ca nói gì vậy ? Đại ca cứu nạn sư phụ tôi ?

- Ủ ! Trong lúc mày vào Huyền Môn Cung, sư phụ mày suýt chết về tay con nhỏ đó.

- Con nhỏ nào ?

- Xuân Chờ.

- Xuân Chờ?

- Ủ ! Mày không biết con nhỏ đó hay sao mà ngơ ngác ?

- Biết ! Nhưng sư phụ tôi ở trong Cổ tháp kia mà !

- Phải ! Chính vì ở trong Cổ tháp đó mới chết chứ. Nếu không ở trong Cổ tháp thì đâu có việc báo thù này.

Lâm Viết Hùng trầm giọng nói :

- Tiểu đệ đã hiểu rõ lai lịch ngôi Cổ tháp và mối thù của nàng Xuân Chờ đối với gia sư rồi. Nhưng công việc vừa xảy ra làm sao xin đại ca kể lại thử.

Địa Vương Quyền nhãn mặt nói :

- Việc đó kể ra dài dòng lắm ! Chúng ta đi tìm một tửu quán vừa kể vừa ngồi khè khà vài chén cho vui.

- Sao ? Cái hầm rượu trong Hổ Đầu sơn trang hết rồi sao ?

- Ôi ! Mày báo hại tao ! Cả một kho rượu bị cháy khét hết rồi !

- Thế lúc này đại ca lấy rượu đâu mà uống ?

- Thì tao phải đi la cà nơi các tử điểm. Mà cũng nhờ vậy mới biết được câu chuyện này.

- Tiểu đệ nóng lòng quá. Đại ca kể lại nghe thử.

- Thằng nhỏ ! Sư phụ mày còn sống nhăn đó mà mày nóng lòng cái gì ? Hay mày nóng lòng vì con bé Xuân Chờ đó ?

Câu nói ấy làm cho Lâm Viêt Hùng mặt đỏ ửng. Thật ra chàng nóng lòng vì sư phụ chàng cũng có mà vì Xuân Chờ cũng có.

Địa Vương Quyền nói :

- Thôi được ! Tao kể cho mày nghe, nhưng sau khi nghe xong, mày phải đãi tao một bữa rượu để trả cái ơn tao cứu sư phụ mày.

- Được ! Tiểu đệ bằng lòng.

- Phải giữ lời hứa đấy nhé ! Hôm đó, tao thềm rượu quá, la cà vào quán để giải ghiền. Tao thấy có hai người cùng vào quán, một trai một gái. Người con gái là Xuân Chờ...

- Còn người con trai....

- Người con trai là Đoạn Đầu Nhân. Mày có quen với Đoạn Đầu Nhân không?

- Có !

- Hai đứa nó đang buồn bực tức tối vì chúng đã mấy lần lên Cổ tháp quyết hạ sát Quỷ tháp chủ nhân để báo thù, nhưng chúng không sao vào được, vì Cổ tháp bị lấp bởi một tảng đá rất lớn trước cửa.

Lúc đó trong túi tao hết tiền, mà cơn ghiền chưa dã, tao nghe nói động đến lòng háo thắng nghề nghiệp, nên kêu con bé Xuân Chờ ngồi vào bàn tao để tao giúp cho một kế hoạch.

Con bé Xuân Chờ chưa kịp đi thì cái thằng Đoạn Đầu Nhân đã ném vào mặt tao một chén rượu của hắn đang bùng lên sắp uống. Thằng đó là học trò của ai mà bản lãnh phi phàm vậy ?

- Nó là đồ đệ của Hải Thiên Tứ Hữu đấy !

-Ồ ! Hèn chi !

- Chắc đại ca bị nó hạ nhục chứ gì ?

- Đâu có dễ dàng như vậy ! Dù sao tao đối với giang hồ cũng là một cao thủ võ lâm đứng vào hàng anh chị chứ. Tao không thềm tránh né hả miệng ra ngậm hết chén rượu vào miệng rồi ngược cổ lên trời uống ừng ực.

Thấy vậy, hai đứa nó đến xin lỗi tao và yêu cầu tao bày cách nào để vào ngôi Cổ tháp.

- Đại ca nói với chúng nó thế nào ?

- Còn nói thế nào nữa ! Chúng nó đã động vào cái nghề sở trường của tao thì tao cứ việc bảo chúng bỏ tiền ra, mua rượu cho tao uống cho thật đã ghiền, rồi theo tao lên Cổ tháp.

Tao dẫn hai đứa đó lên, đào cho chúng một đường hầm trở miệng lên ngay giữa tháp, rồi bảo chúng cứ tự tiện vào đấy mà giết.

- Ô ! Sao đại ca tàn nhẫn như vậy ?

- Thằng nhỏ ! Mày mắng tao à ! Tao đã uống rượu của người ta, không lẽ tao thất hứa?

- Nhưng tại sao đại ca hứa làm cái chuyện như vậy ?

- Chuyện gì vậy ?

- Giết sư phụ tôi.

- Nói bậy ! Tao đang kể chuyện đào hầm sao mày lại nói chuyện giết sư phụ mày. Tao phỉnh chúng nó để uống rượu thôi. Tao có mặt ở đấy sức mấy mà giết được.

- Rồi công việc xảy ra làm sao ?

- Lúc hai đứa lên khỏi miệng hầm vào được Cổ tháp thì đã bị con dã nhân chặn lại không cho vào căn phòng đá bên trong. Đoạn Đầu Nhân phải dùng hết công phu tuyệt học để giao đấu với con dã nhân. Còn con bé Xuân Chờ thì rảnh tay, nó lọt được vào trong phòng của Quỷ Tháp chủ nhân đang nằm.

Bấy giờ Quỷ Tháp lão nhân mặt mày tái nhợt, hơi thở hỗn hển, đưa đôi mắt lơ lơ nhìn con bé rồi cứ nằm yên một chỗ.

Con bé Xuân Chờ hét lên một tiếng :

- Lão ma ! Hãy trả ngôi Cổ tháp lại cho ta ! Đã đến lúc ta phải trả thù cho gia phụ.

Vừa nói nàng vừa vận lực vào song cửa đưa cao lên.

Tao thấy thế liền nói :

- Hãy giết đi ! Giết lão ma ấy đi ! Lão là sư phụ của Lâm Viết Hùng đấy.

Lời nói của tao chưa dứt thì đôi tay của cô bé Xuân Chờ xuôi xuống như không còn một sức lực nào nữa. Nàng hét lên một tiếng rồi bỏ chạy ra ngoài, chui vào địa huyệt.

Đoạn Đầu Nhân đang giao đấu với con dã nhân thấy thế thất kinh, không hiểu việc gì xảy ra cũng bỏ chạy, chui xuống địa huyệt. Ta theo sau, thấy cô bé Xuân Chờ thoát ra khỏi địa huyệt rồi cầm đầu chạy như bay. Đoạn Đầu Nhân đuổi theo gọi mãi mà nàng cũng không quay lại.

Ta ngửa mặt lên trời cười một lúc, cười một lúc cho đã rồi lấp địa huyệt lại như cũ.

- Mày thấy đó, Xuân Chờ làm gì dám xuống tay hạ sát Quỷ Tháp lão nhân là sư phụ của một chàng trai mà nàng ấy đang yêu.

- Yêu ?

- Ừ! Nếu không yêu thì sức mạnh nào đã làm cho nàng xuôi tay trước một kẻ đã mất hết võ công chỉ còn chờ cái chết.

Câu chuyện này làm cho Lâm Viết Hùng buồn vui, đau khổ trộn lẫn. Chàng không biết tâm tư của chàng lúc này ra sao nữa. Chàng đứng lặng người.

Địa Vương Quyền nói :

- Dẫn tao đi uống rượu để đền ơn tao cứu sư phụ mày.

Lâm Viết Hùng nói :

- Đại ca đã giúp chúng đào địa đạo vào Cổ tháp, suýt làm mất mạng sư phụ tôi còn bảo là cứu nạn.

Địa Vương Quyền trợn mắt :

- Thành nhỏ ! Mày vong ơn bội nghĩa. Nếu tao không nói lên một lời thì con nhỏ Xuân Chờ đã giết sư phụ mày rồi còn đâu.

- Nhưng đại ca đã giúp chúng đào địa đạo thì ân oán ngang nhau. Tiểu đệ không thể lấy đó làm ơn được.

Địa Vương Quyền nói :

- Mày chậm hiểu quá ! Đào địa đạo vào Quỷ tháp là tao trả ơn chúng nó đã cho tao uống rượu. Còn nói một lời để Xuân Chờ xuôi tay không giết nổi Quỷ Tháp chủ nhân là ơn của ta đối với mày. Nếu mày không chịu đền ơn tao kể một câu chuyện nữa thì mày chết lập tức.

- Chuyện gì ?

- Mà muốn tao kể hả ?

- Muốn !

- À ! Đó là mày muốn chết ! Mày đừng trách tao ! Tao đã nói trước cho mày biết như vậy.

- Chuyện gì quan trọng vậy ?

- Tao đã nói không quan trọng. Nhưng hể tao kể thì mày chết ngay. Mày có gan bắt tao kể không?

- Ủ ! Đại ca cứ kể nghe thử.

- Mày nghe đây ! Sau khi ra khỏi địa huyết của Quỷ Tháp, Xuân Chờ có gặp một người...

- Ai vậy ?

- Người đó là một chàng trai đẹp như ngọc, hình dung tuấn tú, tướng mạo khôi ngô...

Chàng đến trước mặt Xuân Chờ tỏ vẻ :

- Xuân cô nương ! Nếu không có gì trở ngại, xin cô nương cho tôi theo để có bạn. Nghe kể đến đây, mặt Lâm Viết Hùng bỗng tái nhợt.

Địa Vương Quyền nói :

- Đấy ! Mày thấy chưa ! Tao chưa kể hết mà mày đã bắt đầu muốn chết rồi đấy ! Mày dám để tao kể nữa thôi ?

- Rồi sao ? Xuân Chờ đối xử với chàng trai ấy thế nào ?

Địa Vương Quyền lắc đầu :

- Tao đang ghiền rượu, cần đi kiếm rượu mà uống, không thì giờ mà đứng đây kể lể mãi.

Lâm Viết Hùng nóng lòng :

- Thì đại ca kể cho xong câu chuyện ấy rồi tiểu đệ sẽ đưa đại ca đi uống rượu cũng được.

- Ủ ! Mà giữ lời, đừng thất hứa nữa nghe chưa.

- Lần này thì tiểu đệ hứa chắc.

Địa Vương Quyền tăng hăng lấy giọng:

- Tao thấy thế vội phóng mình tới đánh chàng trai mặt đẹp một chiêu, nó bỏ con bé Xuân Chờ chạy mất.

Thế là hết chuyện ! Chúng ta đi uống rượu.

Lâm Viết Hùng đánh vào vai anh chàng lùn :

- Ô ! Đại ca lừa phỉnh tiểu đệ để uống rượu, chớ câu chuyện không có.

Địa Vương Quyền cười ha hả :

- Ủ ! Tại mày thất hứa nên tao bịa đặt để bắt mày phải mua rượu cho tao uống chứ sao.

Lâm Viết Hùng thở khì một hơi nhẹ nhõm :

- Thôi ! Tiểu đệ bằng lòng đãi đại ca một bụng đó.

- Chúng ta hãy đi tìm tửu điểm.

Hai người dắt nhau phi nhanh về phía đại lộ. Chẳng bao lâu đã mất dạng.

Hai người đi được một lúc thì bỗng thấy một lão nhân mặt mày quắc thước, râu trắng như tuyết dài đến bụng, phi thân như gió. Hai tay lão bung một cái lư đồng to đến hai người ôm không xuể. Bên trong lư đựng đầy rượu, mùi thơm bốc lên nghi ngút.

Đang lúc thèm rượu, Địa Vương Quyền ngửi thấy mùi rượu bỗng hình mũi lên, nói với Lâm Viết Hùng :

- Ô ! Lão già này bung rượu đi đâu vậy ? Nếu lão cho chúng ta vài hớp thì vui biết mấy!

Lâm Viết Hùng nói :

- Nếu đại ca muốn uống thì tiểu đệ đuổi theo đoạt cái lư đồng ấy có khó gì.

Địa Vương Quyền le lưỡi :

- Mày biết lão ấy là ai không ?

- Ai vậy ?

- Một trong Hãi Thiên Tứ Hữu đó. Chúng ta không nên gây sự với lão. Vì lão là tiền bối võ lâm cả giang hồ ai cũng kính nể.

- Nhưng tại sao lão xuất hiện nơi này với dáng điệu có vẻ hấp tấp ?

Địa Vương Quyền vỗ vào vai Lâm Viết Hùng :

- Ô ! Ta quên nói với tiểu đệ câu chuyện này. Vừa rồi ta có nghe tin Hãi Thiên Tứ Hữu đứng ra triệu tập đại hội quần hùng nơi đỉnh Thương Sơn.

- Với mục đích gì ?

- Để luận tội những kẻ có hành động hắc ám, gây khủng khiếp trong võ lâm. Mục đích là dùng áp lực chính đốn lại đường lối sinh hoạt của giang hồ.

- Ô ! Mục đích cao cả...nhưng cũng khó thành công.

- Tại sao?

- Vì những kẻ đã bày ra những hành động gian manh quấy phá giang hồ thì còn kể gì đến luật lệ.

- Hừ ! Dù sao giang hồ cũng phải có luật lệ. Luật giang hồ phải được tôn trọng.

- Nếu chúng không tôn trọng thì sao ?

- Dĩ nhiên kẻ ấy sẽ bị vấn tội. Cuộc đại hội quần hùng sắp tới có mục đích là hành tội những tổ chức gian ác trước công luận. Đồng thời suy cử một người có võ công cao nhất làm Giang Hồ Nhất Nhân để lãnh trách nhiệm diệt trừ bọn chúng.

- Nhưng làm thế nào để chọn lựa vị anh hùng đệ nhất nhân?

- Dĩ nhiên đại hội quần hùng có hai phần. Phần đầu là luận tội những tổ chức gian ác. Phần thứ hai là các cao thủ của chính phái cử người đến so tài. Người nào không ai địch nổi sẽ là Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân và lãnh trách nhiệm trừ tà khử ác.

- Ô ! Như vậy đại hội quần hùng chắc đông đảo lắm ?

- Còn nói gì nữa ! Các môn phái đều đổ xô về dự hội và lựa người quyết chiếm cho được chức vụ đó.

- Đại hội quần hùng ở Thương Sơn đến bao giờ mới tiến hành ?

- Còn hai tháng nữa. Nhưng hiện nay đã có nhiều môn phái lần lượt kéo về núi Thương Sơn rồi. Ngày đó tiểu đệ có đến không ?

Lâm Viết Hùng trầm tư, và đáp :

- Trăm năm mới có một lần đại hội quần hùng, bỏ qua uống lắm. Tiểu đệ cũng sẽ thu xếp công việc để ngày đó có mặt cho vui.

Địa Vương Quyền nói :

- Không có gì vinh dự cho bằng chiếm được danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân.

Hai người vừa nói đến đây thì cũng đã vừa đến nơi tửu quán.

Địa Vương Quyền nói :

- Chúng ta vào đây, còn chờ gì nữa ?

Hai người qua khỏi cửa, bước thẳng lên lầu. Bỗng nghe có tiếng cãi vã với nhau.

Lâm Viết Hùng nắm tay Địa Vương Quyền :

- Có việc gì lộn xộn rồi.

Địa Vương Quyền nheo mắt :

- Cứ vào xem.

Quả nhiên, khi lên đến nơi, hai người thấy một bên là lão già râu bạc Hải Thiên Tứ Hữu, còn một bên nữa là Lục Quái Tây Đô đang ngồi đối diện nhau. Họ đang tranh chấp nhau một câu chuyện chưa hiểu ra sao ?

Địa Vương Quyền và Lâm Viết Hùng tìm một chiếc bàn nhỏ khuất trong bóng tối, gọi rượu uống để dò xét.

Bỗng thấy lão già râu bạc Hải Thiên Tứ Hữu đứng lên, tay bưng chiếc lư đồng đầy rượu, đi qua đi lại trên sàng lầu trông có vẻ bực tức lắm. Bầu không khí trong tử quán nặng nề khó chịu.

Chiếc lư đồng này để trong cổ miếu Quan Thánh dùng đựng tro tàn, và biểu tượng cho dân làng thấy cái uy nghi lễ bái. Mỗi chân lư đồng nặng đến ba bốn trăm cân, thế mà lão già râu bạc xách nhẹ nhàng như bưng một bát rượu. Đủ biết sức mạnh của lão đến bực nào rồi.

Chân lão đi qua đi lại trên sàng lầu làm cho sàng lầu lay chuyển kêu răn rắc, khiến cho ai nấy đều khiếp sợ.

Địa Vương Quyền chỉ sáu người ngồi trước mặt lão nhân nói :

- Sáu người đó là Lục Quái Tây Đô nổi danh giang hồ hai mươi năm về trước.

Người đứng đầu là Nhất Kiệt. Thuở còn nhỏ sống với thú chăn trâu. Thường ngày chơi khăng đánh quần với bọn trẻ. Về sau tập luyện võ công rất giỏi. Lão có tài ném ám khí bằng con khăng rất lợi hại.

Người thứ hai là anh chàng có dáng thư sinh, hay cầm cây quạt giấy trên tay, tên là Nhị Diệu, rất sở trường về môn điểm huyết.

Người thứ ba là anh chàng mập phì, gọi là Tam Hùng. Thuở nhỏ sống nghề chài lưới. Hắn có một sức mạnh phi thường.

Người thứ tư là Tứ Dũng. Anh chàng đó là một gã tiểu phu. Thân hình tục mịch, tánh nóng nảy. Vũ khí của hắn là chiếc đòn gánh củi.

Người thứ năm là Ngũ Tinh. Người này nguyên là một gã nhà buôn. Hắn rất linh hoạt. Vũ khí thường dùng là chiếc câu móc.

Người thứ sáu là anh thợ cày tên Lục Xảo. Người này trầm lặng ít nói, nhưng có sức mạnh vô song. Hắn thường dùng một cây roi dài để giao đấu.

Trong lúc Địa Vương Quyền kể qua lai lịch của Lục Quái Tây Đô cho Lâm Viết Hùng nghe thì Lão nhân Tứ Thiên nói oan oan :

- Hôm nay tôi mời Lục Quái Tây Đô đến đây không phải không có mục đích !

Nhất Kiệt trầm tĩnh hỏi :

- Lão tiên bối mời chúng tôi hội kiến để có điều gì chỉ giáo xin cho biết ?

Lão nhân Tứ Hữu nói :

- À ! Chắc quý vị đã rõ, lão phu đứng ra triệu tập quần hùng, tổ chức cuộc so tài để lựa người đứng ra gánh vác trọng trách võ lâm.

Nhất Kiệt Lục Quái đáp :

- Điều đó chúng tôi đã rõ. Chúng tôi từ Tây Đô đến đây không ngoài mục đích tham dự đại hội quần hùng ở Thương Sơn.

Lão nhân Tứ Hữu nói :

- À ! Quý vị đã rõ thiên chức trọng đại ấy, tại sao lại làm chuyện mờ ám ?

Nhất Kiệt nói :

- Chúng tôi xuất thân trong dân già, nhưng không phải là những kẻ không biết danh dự võ lâm ! Vậy nếu có điều chi bất bình xin tiên bối cứ nói thẳng.

Lão nhân Tứ Hữu cay cú hỏi :

- Quý vị có quen biết với Đoạn Đầu Nhân Lâm Thế Anh không?

Nhất Kiệt Lục Quái đáp :

- Có ! Chính chúng tôi và Đoạn Đầu Nhân vừa rồi có diện kiến nơi một túp diêm.

Lão nhân Tứ Hữu cười gằn :

- Lâm Thế Anh Đoạn Đầu Nhân là đệ tử của lão phu. Tứ Hữu chúng tôi đã ra công rèn luyện võ học, mong kỳ đại hội quần hùng này Đoạn Đầu Nhân sẽ mang chức vô địch võ lâm, lãnh trọng trách hành hiệp. Thế mà chỉ còn hai tháng nữa, bỗng Đoạn Đầu Nhân mất tích. Chúng tôi được tin vừa rồi Lục Quái Tây Đô có cùng Đoạn Đầu Nhân đối ẩm ở Túy Vân Lâu. Như vậy, việc mất tích của Đoạn Đầu Nhân tất quý vị phải có liên hệ.

Nhất Kiệt Lục Quái lắc đầu :

- Chúng tôi quả có đối ẩm với Đoạn Đầu Nhân Lâm Thế Anh ở Túy Vân Lâu, song việc mất tích của hắn chúng tôi đâu có trách nhiệm. Xin lão tiên bối nên nghĩ rằng, chúng tôi đến đây để dự đại hội quần hùng, không phải đến đây để canh giữ Đoạn Đầu Nhân !

Lời nói này làm cho Lão nhân Tứ Hữu đôi mắt chói hào quang.

Lão nói :

- Việc tổ chức đại hội quần hùng trên đỉnh Thương Sơn rất hệ trọng, mà Đoạn Đầu Nhân Lâm Thế Anh là kẻ sẽ đứng ra đảm đương cuộc so tài ấy. Ta e bọn ma giáo lập mưu ám toán đồ đệ ta. Nếu quý vị là người có ý lo an nguy cho giang hồ đến đây dự hội, lẽ nào lại làm ngơ trước cái tin quang trọng này ?

Tam Hùng Lục Quái xen vào :

- Tứ Hữu tiên bối là người lân nay được giang hồ kính trọng. Tại sao hôm nay lại nói nhiều điều sai lạc như thế ? Có phải lão tiên bối mời chúng tôi đến đây để kết tội chăng ?

Lão nhân Tứ Hữu nổi giận ném chiếc lư đồng vào mặt Tam Hùng Lục Quái.

Bọn tiểu nhị trên lầu trông thấy hoảng vía bỏ chạy.

Tam Hùng là người có sức mạnh nhất trong Lục Quái. Hắn bước lên một bước, vận công vào hai cánh tay làm như hai chiếc kềm chảo. Đợi cho chiếc lư đồng rơi xuống, Tam Hùng hay tay ôm chặt lại, không để rơi một chút rượu nào ra ngoài.

Cũng vì dùng sức quá mạnh, chân phải Tam Hùng Lục Quái đạp xuống một miếng ván lầu đánh “rắc” một cái.

Những thực khách dưới lầu kinh hãi la lên :

- Ái ! ái !...

Trong lúc đó Tam Hùng Lục Quái ném trả cái lư đồng rượu về phía Lão Nhân Tứ Hữu.

Lão nhân Tứ Hữu phe phẩy chòm râu bạc, nói :

- Tiếng đồn Tây Đô Lục Quái quả thực chẳng sai.

Nhất Kiệt nói :

- Chúng tôi hành hiệp đã hơn ba mươi năm nay không hề có một lỗi lầm. Tại sao Tứ Hữu tiên bối lại có ý áp bức chúng tôi như vậy ? Nếu lão tiên bối có điều gì cần chúng tôi giúp đỡ xin chỉ dạy cho ?

Bỗng nét mặt Lão nhân Tứ Hữu tươi hẳn lên :

- Nếu vậy, thì hôm nay ta mời quý vị cùng ta uống mỗi người một hợp rượu. Xin quý vị chìa tay ra đón lấy mà uống.

Dứt lời, Lão nhân Tứ Hữu cúi xuống lư đồng uống trước một ngụm, rồi quát lớn:

- Kính mời.

Vừa dứt lời, thì cái lư đồng đã nhắm thẳng về phía Tứ Dũng Lục Quái bay tới.

Tứ Dũng là anh chàng mập phệ, sức vóc to lớn, cái bụng to như cái trống. Thấy cái lư đồng bay tới thất kinh, vận hết nội lực, bao nhiêu số thịt nơi bụng cuộn cuộn nổi lên. Hắn giữ cái lư đồng ngang giữa bụng, rồi hai tay ôm choàng qua như con ếch, cúi mặt xuống uống một hơi, và khen :

- Ô ! Rượu ngon quá !

Đoạn hắn dùng Song Chương Di Sơn nâng cái lư đồng lên ném trả về phía Lão nhân Tứ Hữu.

Lão nhân vui vẻ đón nhận cúi xuống uống một ngụm rượu, rồi vung tay ném về phía Nhất Kiệt Lục Quái.

Nhất Kiệt là người cầm đầu trong Lục Quái, nội lực phi thường. Nhất Kiệt đợi cái lư đồng bay tới, đưa tay đỡ dưới đáy lư, quay tròn một vòng trên cao, rồi mới từ từ hạ xuống nghiêng đầu uống.

Lão nhân Tứ Hữu tỏ vẻ khâm phục, cười lớn nói :

- Tuyệt hảo !

Nhất Kiệt Lục Quái nói :

- Tại hạ xưa kia nghèo khổ, đi chăn trâu vốn đã quen cái trò này.

Lão nhân Tứ Hữu nói :

- Anh hùng đâu kể tới xuất thân nghèo khó.

Lâm Viết Hùng và Địa Vương Quyền nãy giờ ngồi trong bóng tối theo dõi câu chuyện, nhưng đến đây Địa Vương Quyền không còn làm sao có thể ngồi yên được nữa. Hắn phóng mình nhảy ra, la lớn :

- Uống rượu phải có đông người mới vui. Tại hạ xin nhập cuộc với !

Mọi người đều nhìn về phía anh chàng lùn.

Nhất Kiệt Lục Quái sẵn chiếc lư đồng trong tay, ném thẳng về phía Địa Vương Quyền làm hắn thất kinh la ôi ôi :

- Chu choa ! Quý vị đãi ngộ như vậy thật tốt bụng.

Vừa nói dứt câu chiếc lư đồng đã rớt ngay giữa đỉnh đầu. Địa Vương Quyền chờ cho chiếc lư đồng ròi gần tới đất, hắn mới quỳ gối xuống hai tay đỡ lấy đáy lư, rồi cúi mặt xuống uống ực ực.

Lúc này Lâm Viết Hùng đang bàng khuân trước cái tin Đoạn Đầu Nhân bị mất tích, nên không để ý đến cử chỉ hài hước của anh chàng lùn Địa Vương Quyền.

Uống một hơi cho đến đã ghiền, Địa Vương Quyền mới ngẩng đầu lên nhìn Lục Quái Tây Đô và nói :

- Quý vị Lục Quái, người nào cũng mập như bao gạo, chỉ có anh chàng thư sinh này ốm như cây que, cái bụng lại nhỏ, vậy tại hạ xin mời vị này uống trước cho khỏi tổn rượu.

Dứt lời, Địa Vương Quyền vận hết sức lực, ném chiếc lư đồng về phí Nhị Diệu Lục Quái.

Nhị Diệu ngồi phía gần cửa sổ, vừa trông thấy chiếc lư đồng ném tới toan đứng dậy xòe cây quạt ra vũ động thân công tiếp nhận thì bỗng từ ngoài cửa sổ có một bóng người phóng vào như mũi tên hai tay đỡ chiếc lư đồng đầy rượu rồi đảo xuống giữa sàn lầu.

Bao nhiêu con mắt đổ dồn vào người ấy.

Đó là một gã trung niên, khoác áo bào xanh mình ốm như que củi. Đôi mắt hắn sáng rực như hai luồng điện. Nhìn vào người này ai cũng thấy trong người gã chứa đựng một nội lực phi thường.

Gã hướng vào lão nhân Tứ Hữu nói :

- Nghe đồn Hải Thiên Tứ Hữu triệu tập đại hội quần hùng, kẻ hèn này xin đến đây chúc mừng, và cùng chia vui với quý vị một bữa rượu.

Dứt lời, gã cúi xuống lư đồng uống một ngụm rồi nói tiếp :

- Kẻ hèn này xin mời quý vị tiếp lấy !

Bồng rượu trong chiếc lư đồng sôi lên ùng ục, bốc hơi nghi ngút và chiếc lư đồng trong tay gã đỏ rực lên như than lửa.

Gã nói :

- Uống rượu phải là rượu nóng mới ngon. Chắc quý vị đồng ý với tôi như vậy !

Câu nói chưa dứt, chiếc lư đồng trong tay gã đã bay về phía trước mặt Nhất Kiết Lục Quái.

Nhất Kiết là một võ lâm cao thủ, biết thanh y đạo nhân này đã dùng nội lực đốt nóng chiếc lư đồng, nhưng với thân phận của mình không thể không tiếp nhận. Đây là vấn đề danh dự, nếu kẻ nào để chiếc lư đồng rơi xuống sàn thì còn mặt mũi nào nhìn mặt các cao thủ võ lâm nữa.

Mọi người đều trở mắt nhìn Nhất Kiết Lục Quái với đầy vẻ lo lắng.

Nhất Kiết vừa đưa tay đỡ lấy lư đồng đã ré lên một tiếng ném trở về phía Thanh y đạo nhân :

- Ôi ! Nóng quá !

Thanh y đạo nhân cười lên một tràng cười quái gở, rồi lại ném chiếc lư đồng về phía Tam Hùng Lục Quái.

Anh chàng này vừa tiếp nhận chiếc lư đồng cũng lại ré lên vội quăng trả về cho Thanh y đạo nhân.

Thật là một trò chơi quái ác. Thanh Y đạo nhân hết ném lư đồng sang người này lại ném sang người khác với vẻ mặt hiu hiu tự đắc, trong khi đó mọi người trong cuộc ai nấy mặt xám như tro.

Những tiếng ré thất thanh của Lục Quái Tây Đô làm cho Lâm Viết Hùng giật mình, chàng vừa bước ra khỏi bàn rượu thì giữa lúc Thanh y đạo nhân ném chiếc lư đồng về phía Lão nhân Tứ Hữu và nói :

- Đến lượt tề nhân mời lão tiên bối !

Nhưng chiếc lư đồng chưa kịp đến tay Lão nhân Tứ Hữu thì Lâm Viết Hùng đã phi thân đến đón lấy.

Chàng vừa chạm đến chiếc lư đồng thì rượu trong chiếc lư không còn bốc khói nữa, và chiếc lư nguội dần.

Mọi người reo lên :

- A ! Thật xảo diệu !

Lâm Viết Hùng hai tay áp vào lưng đồng một lúc thì rượu trong lư đồng đóng băng lại như khối đá.

Chàng ném trả lại cho Thanh y đạo nhân và nói :

- Xin các hạ đón lấy.

Đôi mắt Thanh y đạo nhân sáng rực nhìn chàng, trong lúc đó Lâm Viết Hùng cũng nhìn chòng chọc vào Thanh Y đạo nhân không dứt.

Một lần nữa, Thanh y đạo nhân làm cho rượu trong lư đồng sôi lên, và chiếc lư đồng đỏ rực rồi ném sang Lâm Viết Hùng.

Cũng một lần nữa, Lâm Viết Hùng đem hết nội lực làm cho chiếc lư đồng lạnh ngắt, và rượu trong lư đồng đóng thành băng rồi ném trả sang Thanh y đạo nhân.

Cứ thế, hai người tung qua ném lại không biết mấy lần.

Trong cuộc đấu rượu trên tử lâu chỉ còn có hai người biểu diễn là Thanh y đạo nhân và Lâm Viết Hùng, còn bao nhiêu người khác bỗng nhiên trở thành khán giả.

Đây là một cuộc giao đấu bằng nội lực rất quan trọng. Mọi người đều nín thở theo dõi từng cử động của hai địch thủ.

Địa Vương Quyền là anh chàng hài hước nhất mà xem cuộc giao đấu này cũng không dám mở lời khôi hài thì đủ biết bầu không khí trong tử lâu ngột ngạt đến bậc nào.

Qua một hồi trao đổi nội lực, Lâm Viết Hùng mồ hôi ướt đẫm cả áo quần, còn Thanh y đạo nhân hơi thở đã mệt nhọc. Nếu cuộc giao đấu này cứ kéo dài mãi chưa ai phân định được hơn thua.

Bỗng Lâm Viết Hùng phát giác được đối phương bị cụt hai ngón ở bàn tay trái, nên hét to :

- Phan Thọ An !

Tiếng hét ấy như có một sức mạnh làm cho Thanh y đạo nhân giật mình một cái, đôi mắt gã sáng rực lên. Gã chiếu hai luồng nhãn quang vào mặt Lâm Viết Hùng rồi phóng mình ra phía cửa sổ, thoát đi như một vệt khói mờ.

Lâm Viết Hùng ném chiếc lư đồng bay theo rơi xuống đường kêu lên một tiếng “keng”.

Tiếng kêu vang rền cả một góc phố. Chẳng những người trong tử lâu giật mình kinh khủng mà cả những người đi đường cũng đứng lại hoảng hốt, không ai rõ việc gì đã xảy ra.

Gặp được kẻ tử thù làm sao Lâm Viết Hùng có thể bỏ lỡ cơ hội, chàng phóng mình đuổi theo giữa những tiếng gọi thất thanh của Lục Quái Tây Đô :

- Tiểu hiệp !

Nhưng, chỉ loáng mắt, chàng đã rời khỏi tử lâu hơn mấy dặm. Đằng sau chàng còn nghe tiếng Địa Vương Quyền đuổi theo và gọi văng vẳng :

- Tiểu đệ ! Tiểu đệ ! Hãy đợi ta với.

Lâm Viết Hùng lảo bầm :

- Hôm nay ta mới nhận rõ, gã Thanh y đạo nhân này đúng là gã áo xanh đã sát hại toàn gia Bá Hoa trang.

Vietkiem.com